

Arrest

nr. 234 604 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum. De beslissingen werden ter kennis gebracht op 14 november 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2019 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2018 meldten verzoekers zich aan bij de Belgische ambassade in Mumbai om een visumaanvraag in te dienen voor kort verblijf, type C, met het oog op een familiebezoek aan hun dochter.

Op 16 februari 2018 richtte de ambassade van België een schrijven aan verzoeker dat de visumaanvraag onvolledig was omdat een brief vereist was van de schoonzoons, het bewijs dat hij dokter is en bewijs van zijn inkomen. Vervolgens heeft verzoeker deze bewijsstukken overgemaakt aan de ambassade, zoals een schrijven van de schoonzoons die verblijft in België, het diploma dat zijn schoonzoons, die in België verblijft, in India heeft behaald van bachelor in de tandheelkunde met vertaling, aan de universiteit van Gent het diploma heeft behaald van master in de kindertandheelkunde met grote onderscheiding, het diploma van zijn doctoraat heeft behaald aan de Universiteit Gent, een brief van prof. dr. L.M. van het UZ Gent die bevestigt dat zowel de schoonzoons van verzoeker als de vrouw van de schoonzoons (of dochter van verzoeker) in zijn departement werken, zijn arbeidscontract van voltijds postdoctoraal wetenschappelijk medewerker aan de universiteit Gent, loonfiches en jaaroverzichten van inkomen.

Op 20 maart 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging de visa. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 218 270 van 14 maart 2019 vernietigde de Raad de beslissingen.

Op 26 maart 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw de visa. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 228 291 van 30 oktober 2019 vernietigde de Raad opnieuw de beslissingen.

Op 14 november 2019 weigerde de gemachtigde opnieuw de visumaanvraag van verzoeker.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING/NIETIGVERKLARING/INTREKKING VAN EEN VISUM

Geconsolideerde versie naar aanleiding van de wijziging van de Visumcode bij artikel 6, lid 5, van Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 1))

Mevrouw/Mijnheer M.R.

[X] De/Het Consulaat generaal te MUMBAI

[...]

Heeft/hebben

[X] uw visumaanvraag onderzocht

[...]

[X] Het visum is geweigerd

[...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

9. [X] uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Commentaar:

Deze beslissing vervangt voorgaande beslissingen (de aanvankelijke eerste weigering van deze visumaanvraag en de daarop volgende herwerkte weigeringen naar aanleiding van beroepen die werden ingesteld).

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

**Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat te vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine. Betrokkene beschikt als gezin over een

gezamenlijk pensioeninkomen van ongeveer 45.000 INR (d.i. het equivalent van ongeveer 575 Euro per maand).

Op basis van de voorgelegde belasting documenten blijkt het reële jaarinkomen hoger te liggen dan enkel de pensioeninkomsten maar deze bijkomende inkomsten worden niet verduidelijkt, noch aangetoond. Het is dus ongekend of deze inkomsten terugkerend zijn en op heden nog steeds van dezelfde grootteorde zijn.

Betrokkene toont ook niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine. Noch van roerende, noch van onroerende goederen wordt een bewijs van eigendom voorgelegd.

Er zijn nog familieleden in het land van oorsprong, maar dat is een algemeen basisgegeven zoals aanwezig in bijna alle dossiers.

Betrokkene heeft bijkomend drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades. Of men daarbij nu stelt dat de aanvragen werden geweigerd bij de Noorse autoriteiten op basis van onderliggende redenen inzake terugkeergaranties of wegens het verklaard feit dat het eigenlijk doel het bezoeken van de dochter was in België, dan merk ik toch op dat beiden negatief zijn. Het laatste impliceert immers dat de Noorse autoriteiten (ondanks de verklaringen inzake een broer en dat de dochter naar Noorwegen zou reizen) minstens de mening hebben dat betrokkenen niet het werkelijk doel van het verblijf binnen de Schengenzone hebben opgegeven, wat ook in essentie niet wordt tegengesproken door de stukken en de tegenpartij in de twee beroepszaken. Men deed ook geen nieuwe aanvragen bij de Noorse autoriteiten wat bewijst dat het doel daar ook niet werkelijk lag, want anders zou men volhouden om de aanvraag in te dienen bij de correcte bevoegde ambassade met deze keer overtuigende bewijzen.

Door dit bijkomend feit dat men de Noorse autoriteiten heeft willen misleiden en bijgevolg de werkelijk bevoegde Belgische autoriteiten heeft willen ontwijken sterkt men ons in het feit dat de terugkeergaranties hier minimaal zijn indien een visum wordt goedgekeurd voor België.”

Op 14 november 2019 weigerde de gemachtigde opnieuw de visumaanvraag van verzoekster.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING/NIETIGVERKLARING/INTREKKING VAN EEN VISUM

Geconsolideerde versie naar aanleiding van de wijziging van de Visumcode bij artikel 6, lid 5, van Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 1))

Mevrouw/Mijnheer M.R.

De/Het Consulaat generaal te MUMBAI

[...]

Heeft/hebben

uw visumaanvraag onderzocht

[...]

Het visum is geweigerd

[...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

9. uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine. Betrokkene beschikt als gezin over een

gezamenlijk pensioeninkomen van ongeveer 45.000 INR (d.i. het equivalent van ongeveer 575 Euro per maand).

Op basis van de voorgelegde belasting documenten blijkt het reële jaarinkomen hoger te liggen dan enkel de pensioeninkomsten maar deze bijkomende inkomsten worden niet verduidelijkt, noch aangetoond. Het is dus ongekend of deze inkomsten terugkerend zijn en op heden nog steeds van dezelfde grootteorde zijn.

Betrokkene toont ook niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine. Noch van roerende, noch van onroerende goederen wordt een bewijs van eigendom voorgelegd.

Er zijn nog familieleden in het land van oorsprong, maar dat is een algemeen basisgegeven zoals aanwezig in bijna alle dossiers.

Betrokkene heeft bijkomend drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades. Of men daarbij nu stelt dat de aanvragen werden geweigerd bij de Noorse autoriteiten op basis van onderliggende redenen inzake terugkeergaranties of wegens het verklaard feit dat het eigenlijk doel het bezoeken van de dochter was in België, dan merk ik toch op dat beiden negatief zijn. Het laatste impliceert immers dat de Noorse autoriteiten (ondanks de verklaringen inzake een broer en dat de dochter naar Noorwegen zou reizen) minstens de mening hebben dat betrokkenen niet het werkelijk doel van het verblijf binnen de Schengenzone hebben opgegeven, wat ook in essentie niet wordt tegengesproken door de stukken en de tegenpartij in de twee beroepszaken. Men deed ook geen nieuwe aanvragen bij de Noorse autoriteiten wat bewijst dat het doel daar ook niet werkelijk lag, want anders zou men volhouden om de aanvraag in te dienen bij de correcte bevoegde ambassade met deze keer overtuigende bewijzen.

Door dit bijkomend feit dat men de Noorse autoriteiten heeft willen misleiden en bijgevolg de werkelijk bevoegde Belgische autoriteiten heeft willen ontwijken sterkt men ons in het feit dat de terugkeergaranties hier minimaal zijn indien een visum wordt goedgekeurd voor België.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, §3, derde lid. [...]”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van enkele beginselen van het behoorlijk bestuur, meer bepaald van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voeren verzoekers ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

*“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting
Manifeste beoordelingsfout*

1.

Verweerder stelt in weigeringsbeslissingen vast dat hun “voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon niet worden vastgesteld ».

Verzoekers stellen vast dat deze motivatie van de weigeringsbeslissing volledig in strijd is met de beslissingen dd. 5.05.2017 van het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI) aangaande het door

verzoekers ingestelde beroep tegen te weigeringsbeslissing visumaanvraag kort verblijf ingediend bij de Noorse ambassade te New Delphi (India) (cf. stuk 3).

Verzoekers hebben immers voorafgaand aan hun visumaanvraag kort verblijf bij de Belgische ambassade te New Delphi (India) een visumaanvraag kort verblijf ingediend bij de Noorse ambassade te New Delphi (India).

Deze visumaanvraag werd echter op 9 februari 2017 door de Noorse ambassade te New Delphi (India) afgewezen met als motief dat verzoekers « have not sufficiently strong ties to his home country to justify the issuing of a visa » (vertaald : « onvoldoende sterke banden met zijn thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen ») terwijl de beslissingen zelf voorafgaandelijk vaststelden dat verzoeker erebestuurder is van de « Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School », huizen en landbouwgrond bezit, 14140 Noorse Kroon op zijn bankrekening heeft en twee kinderen heeft, waarvan één kind in India woont en één kind in België woont, en dat verzoekster werkt als ere-bestuurder van de « Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School », onroerend goed bezit, 6393 Noorse Kroon op haar bankrekening heeft en twee kinderen heeft, waarvan één kind in India woont en één kind in België woont (cf. stuk 2).

Verzoekers hebben tegen deze weigeringsbeslissingen aangaande hun visumaanvraag beroep aangetekend bij het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI), die de initiële motivatie van de weigeringsbeslissingen, met name dat in hoofde van verzoekers sprake is van « onvoldoende sterke banden met hun thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen », wijzigde omdat deze motivatie niet correct was.

Het Noorse « Directorate of Immigration » oordeelde dat de visumaanvragen van verzoekers enkel en alleen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond (cf. stuk 3 : « does not find that the applicant has provided reliable information about the purpose of the intended stay in order for a visa to be issued »).

Het hoofddoel van verzoekers voor hun visumaanvraag kort verblijf bij de Noorse ambassade was immers hun dochter in België bezoeken. Om deze redenen (en enkel en alleen om deze reden) kon een visum niet door de Noorse ambassade afgeleverd worden (en dienen verzoekers dus een visumaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade).

In het arrest dd. 14 maart 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds uitdrukkelijk gesteld dat het geenszins duidelijk is op welke wijze de weigeringsbeslissing van de Noorse autoriteiten, die ertoe strekt België aan te duiden als het hoofddoel van de reis van verzoekers en dus als het land waarbij de visumaanvraag moet worden ingediend, kan bijdragen tot het onderbouwen van een weigering tot de afgifte van een visum door de Belgische autoriteiten (p. 8).

De Raad heeft deze stelling opnieuw bevestigd zijn arrest dd. 30 oktober 2019 dat de weigeringsbeslissing van de Noorse autoriteiten geenszins gebaseerd is op een negatieve inschatting van de terugkeergarantie (p.11).

De Raad herhaalt nogmaals dat de Noorse UDI uitdrukkelijk oordeelde dat de visumaanvraag van verzoekers enkel kon worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond en dat de beslissing van de Noorse UDI de beslissing van de Noorse ambassade vervangt. Verzoekers begrijpen dan ook niet waarom verweerder in zijn beslissing opnieuw verwijst naar de weigering van de Noorse ambassade wegens onvoldoende terugkeergarantie (terwijl deze beslissing werd vervangen door de beslissing van de Noorse UDI).

Hieruit blijkt dat verweerder halsstarrig weigert rekening te houden met de beslissing van het Noorse « Directorate of Immigration » die oordeelde dat de visumaanvragen van verzoekers enkel en alleen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond (cf. stuk 3) en met de reeds gewezen arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.

Verweerder verwijst daarnaast opeens naar de vaststelling dat uit de beslissing van de Noorse autoriteiten dient afgeleid te worden dat deze minstens de mening hebben dat verzoekers niet het werkelijk doel van het verblijf binnen de Schengenzone hebben opgegeven en naar de vaststelling dat

verzoekers ook geen nieuwe aanvragen bij de Noorse autoriteiten hebben ingediend (wat zou aantonen dat het doel daar ook niet werkelijk lag).

Verzoekers begrijpen deze motivering totaal niet.

Uit de weigeringsbeslissing van de Noorse CDI blijkt duidelijk dat verzoekers eerlijk zijn tewerk gegaan en wel degelijk hebben gesteld dat, indien hun dochter niet naar Noorwegen kon reizen, zij haar wensten te bezoeken in België (cf. stuk 3).

Verweerder motiveert overigens geenszins in de bestreden beslissing waarom het voornemen van verzoekers om hun dochter in België te bezoeken (wanneer zij niet naar Noorwegen kon reizen) voldoende zou aantonen dat zij niet het voornemen zouden hebben om het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum.

Verzoekers hebben na de beslissing van het Noorse UDI een nieuwe visumaanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) omdat net het Noorse UDI het aangewezen achtte dat zij bij deze ambassade een visum indienen indien zij hun dochter wouden bezoeken. (cf. stuk 3).

3.

Verzoekers hebben een nieuwe aanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te New Delhi (India), waarbij verzoekers dezelfde bewijzen van inkomsten, functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van de verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, bewijzen van hun familiale banden in India (dochter, schoonzoon, kleinkind, (schoon)moeder...), waaronder eveneens bewijzen inkomsten van hun schoonzoon in India, opnieuw hebben gevoegd.

Geenszins heeft verweerder in de bestreden beslissingen gemotiveerd waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken aangaande hun inkomsten, functies, onroerende goederen, bewijzen van familiale banden,... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun visumaanvragen en als bewijs dat verzoekers voldoende hebben aangetoond dat zij het voornemen hebben om vóór het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaat te verlaten.

Dat er in casu dus sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidplicht.

Dat, gelet op de talrijke door verzoekers neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekers niet alleen over een pensioen, maar ook over inkomsten ingevolge verhuur/pacht uit onroerend goed en kredietverleningen beschikken, dat zij eveneens een dochter, schoonzoon, kleinkind, (schoon)moeder in India hebben, dat verzoeker oprichter en bestuurder is en verzoekster oprichter, ere-voorzitter en bestuurder is van een school te Harur (Dharmapuri District, Tamilnadu, India),..., verweerder dan geenszins in de bestreden beslissingen kon oordelen dat hun "voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon niet worden vastgesteld » en dat verzoekers « niet aantonen te beschikken over eigendom in het land van origine ».

Verzoekers willen opmerken dat in de weigeringbeslissing van de Noorse ambassade duidelijk wordt weergegeven dat verzoekers over onroerende eigendommen en een bankrekening beschikken : « The applicant is not holding an employment but works as a honorary trustee of Jauam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School, is married, own properties in Salem in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 51440,81 INR » (cf. stuk 2).

Verweerder weigert echter met deze vaststellingen rekening te houden

Dat er sprake is van een stereotiepe motivering, welke niet kan beschouwd worden als een correcte en grondige afweging van de door verzoekers neergelegde bewijsstukken, en van manifeste beoordelingsfout.

Dat geenszins werd rekening gehouden met alle door verzoekers neergelegde bewijsstukken.

3.

Verzoekers willen benadrukken dat aangaande voormelde door verzoekers neergelegde stukken bij hun visumaanvraag het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI) reeds in zijn beroepsbeslissingen dd. 5.05.2017 overigens heeft geoordeeld dat de weigeringsbeslissingen visumaanvraag, gesteund op het

vaststelling dat in hoofde van verzoekers sprake is van « onvoldoende sterke banden met hun thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen » niet correct gemotiveerd zijn.

4.

Verweerder stelt verder in weigeringsbeslissingen vast dat verzoekers bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen niet beschouwd kunnen worden als een bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Volgens verweerder zouden verzoekers als gezin slechts over een gezamenlijk pensioeninkomen van 45.000 INR (dit zou volgens verweerder het equivalent van ongeveer 575 euro per maand zijn).

Verzoekers stellen vast de verweerder opnieuw nalaat rekening te houden met de stukken aangaande hun inkomsten welke zij bij hun visumaanvraag hebben neergelegd (en waarnaar overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten dd. 14.03.2019 en dd. 30.10.2019 wordt verwezen).

Verzoekers legden bij de bij de Belgische ambassade ondermeer een bewijsstuk neer waaruit blijkt dat verzoekers een maandelijks pensioen van 9094 INR per maand hebben, en dat hun inkomsten voor 17/18 "505354 INR" bedraagt en hun "balance in account" 421870.13 INR bedraagt.

Verweerder verduidelijkt echter in zijn beslissing niet waar hij het bedrag van 45.000 INR als "gezamenlijk pensioeninkomen" van verzoekers vandaan haalt.

Verweerder verduidelijkt opnieuw in zijn beslissing niet waarom hij weigert rekening te houden met de door verzoekers neergelegde stukken aangaande hun inkomsten welke zij bij hun visumaanvraag hebben neergelegd (en waarnaar overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14.03.2019 uitdrukkelijk wordt verwezen).

Verzoekers willen nogmaals benadrukken dat zij bij hun visumaanvraag bewijzen pensioen, kredietverlening, huur/pacht landbouwgrond,... hebben neergelegd.

Verweerder kan daarom niet in zijn beslissing stellen dat door verzoekers hun bijkomende inkomsten (naast pensioen) niet worden verduidelijkt of dat zij niet aantonen te beschikken over eigendom in hun land.

Op grond van verweerdens motivering kan evenwel opnieuw niet worden achterhaald of hij heeft rekening gehouden met alle bewijsstukken, en meer specifiek met stukken 1 en 2 gevoegd bij de nota van verweerder (cf. p. 7 arrest Rvv. 14.03.2019).

Opnieuw is er sprake in hoofde van verweerder van louter algemene stellingen zonder enige concrete terugkoppeling naar de stukken welke door verzoekers aan de Belgische ambassade werden overgemaakt.

Verweerder laat opnieuw na concreet in te gaan op verzoekers stukken inzake hun financiële draagkracht en laat opnieuw na concreet aan te geven waarom deze stukken geen bewijs van een sterke financiële band met het herkomstland uitmaken.

De motivering van verweerder in de nieuwe weigeringsbeslissing dat de bijkomende inkomsten niet verduidelijkt noch aangetoond worden, en dat ongekennd zou zijn of deze terugkerend en nog steeds van dezelfde grootorde zijn, is een stereotiepe motivering zonder dat concreet wordt ingegaan op de door verzoekers neergelegde bewijsstukken.

5.

Ook wat betreft de vermelding van de Belgische ambassade "techniquement solvable" in de "inlichtingen visumaanvraag" laat verweerder opnieuw na te motiveren waarom deze beoordeling door de Belgische ambassade dat verzoekers voldoende solvabel zijn, niet kan weerhouden worden als een bewijs van een sterke financiële band van verzoekers met het herkomstland.

Verweerdens motivatie dat deze vermelding stoelt op financiële dekking van het verblijf en los staat van de inschatting van de financiële situatie is absurd en dus volkomen onterecht.

Indien immers de Belgische ambassade een inschatting maakt m.b.t. de financiële situatie, zal dit uiteraard enkel en alleen te maken hebben m.b.t. de relevantie voor hun visumaanvraag (en hun voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten) en bijgevolg met hun financiële band met het herkomstland.

6.

Verzoekers stellen vast dat verweerder eveneens opnieuw nalaat in de bestreden beslissing concreet in te gaan op de familiale banden in het herkomstland en te motiveren waarom in casu de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst niet relevant is.

De motivering van verweerder dat er nog familieleden zijn in het land van herkomst “een algemeen basisgegeven is welke aanwezig is in bijna alle dossiers” is algemeen en stereotiep en kan derhalve niet beschouwd worden als een afdoende motivering.

Opnieuw laat verweerder na rekening te houden met de motivatie van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Immers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in haar arrest dd. reeds uitdrukkelijk dat “de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst niet irrelevant is in het kader van de beoordeling van het voornemen van de verzoekende partijen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten” (p. 10).

7.

Tenslotte verwijst verweerder onterecht naar de drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf.

Verweerder verduidelijkt immers opnieuw niet op welke wijze deze weigeringsbeslissingen een relevant gegeven vormen bij de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten.

8.

Dat er in casu dus sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidplicht en van een manifeste beoordelingsfout.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Wat betreft de manifeste beoordelingsfout oefent de Raad een wettigheidscontrole uit. Hierbij behoort het niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij bij de beoordeling van die feiten, in de materiële of formele motivering van de beslissing, geen manifeste appreciatiefout heeft begaan door kennelijk onredelijk te handelen.

Het respect voor de zorgvuldigheidplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissingen werden getroffen in toepassing van artikel 32.1. van de Visumcode, dat luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

In casu werd de verzoekers de afgifte van visa kort verblijf geweigerd, omdat er in hoofde van de gemachtigde twijfel bestaat over hun voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van de aangevraagde visa. De verzoekers wensten elk in het bezit te worden gesteld van een visum kort verblijf om hun meerderjarige dochter te bezoeken. De gemachtigde oordeelde evenwel dat onvoldoende garantie op terugkeer wordt geleverd.

In het arrest Koushkaki van het Hof van Justitie van 19 december 2013 in grote kamer legde het Hof over de invulling van artikel 32, lid 1, b van de Visumcode onder meer uit dat:

“68 Het is dus geenszins vereist dat de bevoegde autoriteiten, om te bepalen of zij gehouden zijn een visum af te geven, zekerheid verkrijgen over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Zij dienen daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat.

69 Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin, zoals de advocaat-generaal in punt 35 van zijn conclusie heeft opgemerkt, rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.”

Verzoekers betwisten het motief dat hun voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van de visa niet kon worden vastgesteld. Ze wijzen erop dat de motivering volgens hen in strijd is met de beslissingen van 5 mei 2017 van het Noorse “directorate of immigration” (hierna: UDI) aangaande het door verzoekers ingestelde beroep tegen de weigeringsbeslissing waarbij de visumaanvragen kort verblijf door de Noorse ambassade werden geweigerd. De Noorse visumweigeringen van 9 februari 2017 door de ambassade stoelde op het motief dat verzoekers onvoldoende banden met Indië hadden aangetoond die de afgifte van de visa rechtvaardigen terwijl in de beslissingen zelf was vastgesteld dat verzoeker erebestuurder is van de “Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School”, huizen en landbouwgrond bezit, 14150 Noorse kronen op zijn bankrekening heeft en twee kinderen, waarvan een in India woont en een in België. Ook verzoekster is erebestuurder van dezelfde school, bezit onroerend goed en heeft 6393 Noorse kronen op haar bankrekening. Verzoekers stippen aan dat zij beroep hebben ingediend tegen de initiële Noorse weigeringsbeslissingen van hun visumaanvragen bij het UDI die werden geweigerd omdat er onvoldoende sterke banden met hun thuisland waren om de afgifte van visa te rechtvaardigen. Ze voegen bij het verzoekschrift opnieuw de Noorse weigeringsbeslissingen van de ambassade voor verzoekster en verzoeker en de beslissingen van het Noorse UDI. Het Noorse UDI oordeelde echter dat

dit niet de correcte weigeringsgrond was, doch wel dat de visumaanvragen konden worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond. De UDI verklaarde ook nader dat het hoofddoel van verzoekers' visumaanvragen voor kort verblijf het bezoeken is van hun dochter die in België verblijft, zodat de visa niet door de Noorse ambassade konden afgeleverd worden maar dat het was aangewezen dat verzoekers hun aanvragen zouden indienen bij de Belgische ambassade. Verzoekers vervolgen dat de Raad reeds in de arresten van 14 maart 2019 en 30 oktober 2019 uitdrukkelijk stelde dat het in geen geval duidelijk is op welke wijze de weigeringsbeslissing van de Noorse autoriteiten, die er juist toe strekt België aan te duiden als het hoofddoel van de reis en dus als het land waarbij de visumaanvragen moeten ingediend worden, kan bijdragen tot het onderbouwen van een weigering tot afgifte van een visum door de Belgische autoriteiten. De Raad stelde reeds vast dat de weigeringsbeslissingen van de Noorse autoriteiten in geen geval was gebaseerd op een negatieve inschatting van de terugkeergarantie omdat de beslissingen van de UDI uitdrukkelijk de eerdere weigeringsbeslissingen van de Noorse ambassade vervingen. Opnieuw verwijst de gemachtigde evenwel in de bestreden beslissingen naar de visumweigeringen van de Noorse ambassade. Verzoekers leiden hier dan ook uit af dat de gemachtigde halsstarrig weigert rekening te houden zowel met de beslissing van de Noorse UDI die stelde dat de enige reden voor de visumweigeringen was dat het doel van het voorgenomen verblijf in Noorwegen onvoldoende was aangetoond, als met de reeds gewezen arresten van de Raad in dit dossier. Verzoekers wijzen erop dat de UDI uitdrukkelijk heeft gesteld dat het motief, als zouden er onvoldoende sterke banden zijn met het thuisland om de afgifte van visa te rechtvaardigen, incorrect was.

Verzoekers gaan in op het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat uit de beslissing van de Noorse autoriteiten moet afgeleid worden dat zij de mening hebben dat het werkelijk doel van verzoekers in de Schengenzone niet werd opgegeven. Ze gaan eveneens in op het motief van de gemachtigde die erop wijst dat verzoekers ook geen nieuwe aanvragen bij de Noorse autoriteiten hebben ingediend, wat aantoonde dat het doel daar ook niet werkelijk lag. Verzoekers zeggen deze motivering totaal niet te begrijpen omdat deze niet toelicht waarom hun voornemen om hun dochter in België te bezoeken (indien die niet naar Noorwegen kon reizen), voldoende zou aantonen dat zij niet het voornemen hebben om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de visa. Verzoekers stippen aan dat zij na de beslissingen van de Noorse UDI nieuwe visumaanvragen hebben ingediend bij de Belgische ambassade net omdat het Noorse UDI dit aangewezen achtte indien hun doel erin bestaat de in België verblijvende dochter te bezoeken.

Vervolgens gaan verzoekers in op de stukken aangaande de inkomsten die ze bij de Belgische ambassade hebben ingediend en stippen aan dat zij hebben aangetoond niet enkel over een pensioen maar eveneens over andere inkomsten te beschikken en familie te hebben in India. Verzoekers citeren uit de Noorse weigeringsbeslissing waarin onder meer wordt gezegd dat verzoeker eigendom heeft in Salem in Tamil Nadu en een bankrekening heeft voorgelegd met een bedrag van 51440,81 INR. Hij stipt aan dat de gemachtigde hiermee weigert rekening te houden. Verder stellen verzoekers dat zij niet begrijpen vanwaar het bedrag van 45.000 INR als gezamenlijk pensioeninkomen vandaan komt. Ze erkennen een bescheiden pensioen te hebben, maar wijzen erop dat ze daarnaast ook het bewijs hebben voorgelegd van andere inkomsten waarnaar de Raad reeds in de arresten van 14 maart 2019 en 30 oktober 2019 heeft verwezen. De stukken die ze hebben voorgelegd wijzen op een maandelijks pensioen van 9094 INR en inkomsten in 2017/2018 van 5.05.354 INR en een balance account van 421870.13 INR. Verzoekers menen dan ook dat niet kan gesteld worden dat hun bijkomende inkomsten naast pensioen niet worden verduidelijkt noch aangetoond. Verzoekers vervolgen dat het motief dat de bijkomende inkomsten niet verduidelijkt noch aangetoond worden en dat ongekend zou zijn of die terugkerend zijn en nog steeds van dezelfde grootorde zijn, een stereotiepe motivering is zonder dat concreet wordt ingegaan op de door hen neergelegde bewijsstukken. Ze stippen opnieuw aan dat de Belgische ambassade in de inlichtingen aangaande hun visumaanvragen heeft vermeld dat ze "techniquement solvable" zijn en dat onduidelijk is waarom die beoordeling niet kan weerhouden worden als bewijs van hun sterke financiële band met het herkomstland.

Vervolgens gaan verzoekers in op de beoordeling van hun familiale band met India en het feit dat de gemachtigde heeft nagelaten concreet in te gaan op die banden met het herkomstland. Het motief dat er nog familieleden zijn in het herkomstland een algemeen basisgegeven is welke aanwezig is in bijna alle dossiers, achten verzoekers algemeen en stereotiep en bijgevolg niet afdoende als motivering. Verzoekers citeren uit het arrest nr. 228 291 van 30 oktober 2019 van de Raad waarin reeds werd gesteld dat de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst niet irrelevant is in het kader van de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van de visa te verlaten.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat de gemachtigde wederom onterecht verwijst naar de eerdere weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf, omdat hij niet verduidelijkt waarom deze relevante gegevens zijn bij de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied van de lidstaten tijdig te verlaten.

Verzoekers menen dat er geen grondige afweging is gebeurd van de door hen voorgelegde bewijsstukken en er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

De Raad stelt vast dat in casu geen nota met opmerkingen werd ingediend door verweerder.

De Raad gaat na of de gemachtigde in casu conform de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 32 van de Visumcode te werk is gegaan om tot de vaststelling te komen dat er in hoofde van de verzoekers redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van de visa te verlaten. Hij diende volgens het Hof van Justitie een individueel onderzoek van de visumaanvragen te verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds de algemene situatie in het land waarin de aanvragers wonen en, anderzijds hun persoonlijke omstandigheden, met name hun gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede hun banden in het land waarin zij wonen en in de lidstaten. Gezien het aangevoerde middel moet de Raad daarbij ook nagaan of de gemachtigde hierbij zorgvuldig en niet op kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan en of hij de beslissingen op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Verzoekers wijzen op het feit dat de eerdere Belgische visumweigeringen van 20 maart 2018 en 26 maart 2019 reeds werden vernietigd door de Raad door de arresten nr. 218 270 van 14 maart 2019 en nr. 228 291 van 30 oktober 2019. Telkenmale stelde de Raad vast dat er een schending voorlag van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft de inkomsten van verzoekers, heeft de Raad reeds in de arresten nrs. 218 270 van 14 maart 2019 en 228 291 van 30 oktober 2019 vastgesteld dat het administratief dossier niet, zoals verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, een afschrift van alle door hen overgemaakte bewijsstukken ter ondersteuning van hun visumaanvragen die werden ingediend bij de Belgische ambassade in New Delhi bevat en die volgens hen dezelfde bewijzen zouden zijn die zij eerder zouden hebben overgemaakt aan de Noorse ambassade ter ondersteuning van een eerdere visumaanvragen kort verblijf in Noorwegen. Het administratief dossier bevat met name geen bewijsstukken inzake "(...), functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van de verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, bewijzen van hun familiale banden in India (dochter, (...), kleinkind, (schoon)moeder...), waaronder eveneens bewijzen inkomsten van hun schoonzoon in India", waarvan verzoekers gewag maken in hun verzoekschrift. Stuk 2 dat opnieuw gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat een verwerping van de visumaanvragen kort verblijf door de Noorse ambassade betreft, opgesteld op 9 februari 2017 en dat voor verzoeker vermeldt: "*the applicant is retired, but works as a honorary trustee of J.V.M. Higher Secondary School, is married, own (sic) a housing plot and agricultural land in Harur in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 113890 INR (about 14510 NOK). The applicant has two children, one lives in India and one lives in Belgium*") en voor verzoekster vermeldt: "*the applicant is not holding an employment, but works as a honorary trustee of J.V.M. Higher Secondary School, is married, own (sic) properties in Salem in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 51440,84 INR (about 6393 NOK). The applicant has two children, one lives in India and one lives in Belgium*", bevindt zich niet in het administratief dossier. Echter worden deze vermeldingen uit de beslissingen tot verwerping van de visumaanvragen kort verblijf door de Noorse ambassade wel reeds weergegeven in het arrest nr. 218 270 van 14 maart 2019 van de Raad, dat zich in het administratief dossier bevindt. Blijkens het voormelde arrest nr. 228 291 werd dit stuk ook door verweerder gevoegd aan de nota met opmerkingen in de zaak RvV 232 660. Het is evenwel voor de Raad, net als voor verzoekers, onduidelijk waarom de gemachtigde het heeft over een gezamenlijk pensioeninkomen van 45.000 INR. Zoals blijkt uit de stukken die verzoekers hebben voorgelegd aan de Belgische ambassade is er inderdaad sprake van een bescheiden maandelijks pensioen van 9094 INR, doch hebben zij ook bewijzen voorgelegd van inkomsten in 2017/2018 van 5.05.354 INR en een balance account van 421870.13 INR. De gemachtigde erkent dat het reële jaarinkomen hoger ligt, maar stelt onder meer dat de bijkomende inkomsten niet zijn aangetoond. De Raad begrijpt met verzoekers niet waarom belastingsdocumenten geen bijkomende inkomsten zouden kunnen aantonen. Waar de gemachtigde stelt dat ongekend is of de bijkomende inkomsten terugkerend en van dezelfde grootorde

zijn, stellen verzoekers terecht dat er wordt gemotiveerd zonder concreet in te gaan op de door hen neergelegde bewijsstukken. De Raad stelt immers vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet enkel stukken hebben voorgelegd aangaande inkomsten van 2017-2018, maar eveneens van 2016-2017 en van 2015-2016. Verzoekers hebben het de gemachtigde dus wel degelijk mogelijk gemaakt om na te gaan of de inkomsten terugkerend zijn. Verzoekers kunnen gevolgd worden dat een concrete beoordeling van hun inkomsten ontbreekt. Een zorgvuldige beoordeling van hun economische situatie ligt niet voor.

Wat betreft de weigeringen van de visa kort verblijf door de Noorse autoriteiten, argument dat opnieuw door de gemachtigde wordt aangewend om te staven dat de terugkeergaranties van verzoekers minimaal zijn, stelde de Raad reeds vast bij arrest nr. 218 270 dat niet duidelijk is op welke wijze de weigeringsbeslissing van de Noorse autoriteiten, die ertoe strekt België aan te duiden als het hoofddoel van de reis van verzoekers en dus als het land waarbij de visumaanvragen moeten worden ingediend, aldus kan bijdragen tot het onderbouwen van de weigeringen tot afgifte van een visum door de Belgische autoriteiten. Verzoekers wijzen hier terecht op.

Zoals reeds vastgesteld in de arresten nrs 218 270 en 228 291 blijkt dat wat betreft de voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf vanwege de Noorse ambassade op 9 februari 2017 de initiële weigeringsbeslissing van de Noorse ambassade te New Delhi – waarbij werd vastgesteld dat er onvoldoende resterende banden met het herkomstland zijn – gewijzigd en vervangen werd door de Noorse beroepsinstantie op 5 mei 2017. Laatstgenoemde instantie weigerde weliswaar eveneens de afgifte van visa kort verblijf, doch niet omdat er onvoldoende resterende banden met het herkomstland zijn, maar wel omdat verzoekers veeleer de intentie hadden hun dochter in België te bezoeken eerder dan haar te ontmoeten tijdens een vluchtig bezoek in Noorwegen, zodat de Noorse beroepsinstantie het aangewezen achtte dat zij visumaanvragen zouden indienen bij de Belgische ambassade (“The Directorate of Immigration notes that if the main purpose is not to visit Norway, the visa application should be submitted to the Schengen Member State whose territory constitutes the main destination of the visit in terms of purpose of the stay.” Of “Het “directorate of immigration” merkt op dat, als het hoofddoel er niet in bestaat Noorwegen te bezoeken, de visumaanvragen moeten worden ingediend bij de Schengenlidstaat wiens grondgebied de hoofdbestemming vormt van het bezoek, in het licht van het doel van het verblijf” (eigen vertaling)). Opnieuw blijkt dit uit het stuk 3 dat verzoekers hebben gevoegd bij het verzoekschrift, hetgeen zich opnieuw niet in het administratief dossier bevindt, maar deze informatie bleek ook reeds uit het arrest nr.218 270 van 14 maart 2019 en uit het arrest nr. 228 291 van 30 oktober 2019. Daarnaast bleek dit ook reeds uit stukken die zich in het administratief dossier bevinden en die betrekking hebben op e-mailcommunicatie tussen de Belgische en Noorse ambassade. De Noorse ambassade gaf hierin te kennen dat de reden voor de afwijzing van de visumaanvragen van verzoekers erin bestond dat zij een visum gevraagd hadden om een ver familielid te bezoeken in Noorwegen, maar dat niet kon worden uitgesloten dat het echte doel erin bestond hun dochter die in België bleef te bezoeken. Eveneens blijkt dat de Noorse ambassade te kennen gaf dat de weigering van de aanvragen werd aangevochten en dat het UDI en later ook de beroepsraad weigerden om dezelfde redenen: met name dat niet kon uitgesloten worden dat het doel erin bestond hun dochter te bezoeken, mogelijk in België. Uit de beslissingen van de UDI van 5 mei 2017 blijkt, zoals verzoekers terecht stellen, dat de UDI uitdrukkelijk de beoordeling van de Noorse ambassade afwijst dat er onvoldoende banden tussen verzoekers en hun thuisland zijn aangetoond (*The visa application was rejected based on the fact that the Embassy did not consider the applicant to have sufficiently strong ties to his home country to justify the issuing of a visa. The embassy also noted that the applicant had been refused visas by the Belgian authorities in 2015 and 2016, as well as the Finnish authorities twice in 2015, cf. [...] article 32 (1) letter b of the Schengen Community Code on Visas (Visa Code). However, this assessment is not correct. We therefore consider the initial decision to be invalid.* Of: “De visumaanvraag werd verworpen gebaseerd op het feit dat de ambassade van oordeel was dat de verzoeker onvoldoende hechte banden heeft met zijn herkomstland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen. De ambassade merkte ook op dat aan verzoeker reeds visa werden geweigerd door de Belgische autoriteiten in 2015 en 2016, alsook door de Finse autoriteiten tweemaal in 2015, cf. artikel 32 (1) letter b van de Visumcode. Echter, deze beoordeling is niet correct. Daarom beschouwen wij de initiële beslissing als onwettig.” (eigen vertaling))

Thans meent de gemachtigde opnieuw in de bestreden beslissingen dat kan verwezen worden naar de Noorse weigering tot afgifte van visa voor verzoekers om het gebrek aan terugkeergarantie te onderbouwen. Nochtans erkent hij nu uitdrukkelijk dat de Noorse autoriteiten “de mening hebben dat betrokkenen niet het werkelijk doel van hun verblijf binnen de Schengenzone hebben opgegeven”. Hij erkent eveneens het feit van “de werkelijk bevoegde Belgische autoriteiten”. Desondanks gebruikt hij

tegen verzoekers *“men deed ook geen nieuwe aanvragen bij de Noorse autoriteiten, wat bewijst dat het doel daar ook niet werkelijk lag ”* om te concluderen *“door dit bijkomend feit dat men de Noorse autoriteiten heeft willen misleiden en bijgevolg de werkelijk bevoegde Belgische autoriteiten heeft willen ontwijken sterkt men ons in het feit dat de terugkeergaranties hier minimaal zijn indien een visum wordt goedgekeurd voor België”*.

Met verzoekers acht de Raad deze redenering inderdaad totaal onbegrijpelijk. Verzoekers hebben zich geheel conform de beslissing van de Noorse autoriteiten gedragen en hun aanvragen ingediend bij de Belgische ambassade om gevolg te geven aan de vaststelling van de Noren dat indien het doel van de visumaanvragen is om de dochter te bezoeken die in België verblijft, het aangewezen is de aanvragen ook bij de Belgische ambassade in te dienen. Verzoekers hebben blijkens de Belgische visumaanvragen in het administratief dossier alle duidelijkheid geboden over het feit dat hun doel een familiaal bezoek is aan hun dochter, schoonzoon en kleinkind die zich in België bevinden. Het is dan ook de logica zelve dat verzoekers niet - tegen de beslissing van de Noorse autoriteiten in - alsnog nieuwe aanvragen bij de Noorse autoriteiten hebben ingediend, hetgeen verzoekers terecht aanstippen. De Raad is van oordeel dat het vervolgens indienen van de visumaanvragen bij de correcte ambassade niet op redelijke wijze tegen verzoekers kan aangewend worden. Verzoekers stellen verder dat zij ook ten aanzien van de Noorse autoriteiten eerlijk zijn tewerk gegaan en wel degelijk hebben gesteld dat, indien hun dochter niet naar Noorwegen kon reizen, zij haar wensten te bezoeken in België en dit wederom blijkt uit de beslissing van de Noorse UDI. In deze beslissing staat inderdaad te lezen *“While in Norway, the applicant also intends to meet his daughter and her family who otherwise reside in Belgium. However, the applicant has expressed that if his daughter is unable to travel to Norway, the applicant intends to travel to Belgium, to visit her there.”* (of *“Terwijl de verzoeker in Noorwegen is, beoogt hij zijn dochter en haar familie te ontmoeten die verblijven in België. Echter, de verzoeker heeft gezegd dat indien zijn dochter niet naar Noorwegen kan reizen, hij de bedoeling heeft naar België te reizen, om haar daar te bezoeken.”* eigen vertaling) Hier bestond wederom een aanwijzing voor in de e-mailcommunicatie met de Noorse ambassade, die zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat verzoekers reeds aan de Noren uitdrukkelijk hadden gezegd dat het eveneens de bedoeling was dat de dochter, die in België verblijft, zou reizen naar Noorwegen. Verzoekers hadden dus klaarblijkelijk aan de Noorse autoriteiten duidelijk uitgelegd dat de bedoeling er ook in bestond de dochter, met verblijf in België, te ontmoeten. Waar de gemachtigde het heeft over het misleiden van de Noorse autoriteiten, moet de Raad vaststellen dat de Noorse UDI enkel op redelijke wijze heeft vastgesteld dat het hoofddoel van verzoekers er niet in bestond om in Noorwegen de schoonbroer van zijn dochter, die was opgegeven als referentiepersoon, te bezoeken; doch wel dat het de bedoeling was zijn dochter te ontmoeten die verblijft in België. Het bedrieglijk oogmerk strookt niet met de duidelijke verklaringen die verzoekers reeds aan de Noorse autoriteiten hebben afgelegd met betrekking tot hun bedoeling om naast de opgegeven referentiepersoon, ook hun dochter te ontmoeten.

Ook al kan de Raad de gemachtigde en de Noorse UDI volledig volgen dat de werkelijk bevoegde autoriteiten de Belgische zijn en verzoekers dus bij de Noorse autoriteiten aan het verkeerde adres waren, kan enkel vastgesteld worden dat verzoekers bijgevolg geheel correct de aanvragen bij de Belgische ambassade hebben ingediend, zoals zij ook aanvoeren.

Daarnaast moet de Raad ook ten overvloede vaststellen dat dit standpunt indruist tegen een schrijven van de gemachtigde zelf van 16 april 2019, dus voorafgaand aan de bestreden beslissingen, aan de raadsman van verzoekers waarin hij nog stelt: *“wij begrijpen uw standpunt ter verdediging van uw cliënten en willen graag aannemen dat uw cliënten ter goeder trouw zijn.”* Ook al heeft de gemachtigde in dit schrijven aan de advocaat laten weten dat hij weigerde in te gaan op het verzoek tot het herbekijken van het dossier zoals gevraagd in een schrijven van 20 maart 2019 en 3 april 2019, toch stelt de gemachtigde uitdrukkelijk de goede trouw van verzoekers aan te nemen. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de gemachtigde om enkele maanden later alsnog uit het willen misleiden van de Noorse autoriteiten af te leiden dat de terugkeergaranties minimaal zouden zijn indien voor België visa worden goedgekeurd.

Opnieuw onderstreept de Raad dat hij reeds in het arrest nrs. 218 270 erop heeft gewezen dat elke visumaanvraag alleszins op zijn merites moet worden beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de elementen die deze aanvraag ondersteunen. Dit blijkt eveneens uit artikel 21, 9 van de Visumcode waarin staat dat een eerdere visumweigering niet automatisch leidt tot weigering van een nieuwe aanvraag en een nieuwe aanvraag wordt beoordeeld op basis van alle beschikbare informatie. De Raad ontkent niet dat de gemachtigde rekening mag houden met het feit dat reeds eerdere visumaanvragen werden geweigerd, maar dit ontslaat de gemachtigde niet van zijn plicht om verder te kijken dan enkel het resultaat van vorige visumaanvragen. Het ontslaat de gemachtigde dus niet van zijn

plicht om op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening te houden met “alle” beschikbare informatie, nl. ook met de reden waarom die eerdere aanvragen werden geweigerd en - niet in het minst - of verzoekers hieraan hebben geredigeerd bij de huidige aanvragen. De gemachtigde faalt hierin. Dit blijkt des te meer uit het motief in de bestreden beslissingen waar de gemachtigde stelt: *“of men daarbij nu stelt dat de aanvragen werden geweigerd bij de Noorse autoriteiten op basis van onderliggende redenen inzake terugkeergaranties of wegens het verklaard feit dat het eigenlijk doel het bezoeken van de dochter was in België, dan merk ik toch op dat beiden negatief zijn.”* De reden waarom eerdere visumaanvragen werden geweigerd en of de verzoekers hieraan bij de thans voorliggende aanvragen hebben geredigeerd, is wel degelijk pertinent. De Raad stipt nog aan dat de gemachtigde niet gebonden is door de beslissingen van de Noorse autoriteiten, maar in casu verwijst de gemachtigde zelf naar de weigeringsbeslissingen van de Noorse autoriteiten, zodat van de gemachtigde kan verwacht worden dat hij dit op een zorgvuldige wijze doet en daarbij niet kennelijk onredelijk te werk gaat, quod non in casu.

Ook wat betreft eerdere twee weigeringen door de Belgische ambassade van door verzoekers ingediende visumaanvragen, merkte de Raad reeds op dat in de bestreden beslissingen geen concrete verduidelijking wordt gegeven aangaande de grond van deze weigeringen. Dat is thans nog steeds niet het geval in de nieuwe bestreden beslissingen. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische ambassade een relevant gegeven vormen bij de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Bovendien stelde de Raad reeds in het arrest nr. 228 291 van 30 oktober 2019 *“bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen lijkt te erkennen dat de vorige aanvragen voor een verblijf binnen de Schengenzone gemotiveerd geweigerd werden en dit telkens omdat het onduidelijk was wat het doel van de reis van de verzoekende partijen was.”* Des te meer moet de Raad verzoekers dan ook volgen waar zij stellen dat niet duidelijk is waarom de eerdere weigeringsbeslissingen relevant zijn voor het criterium dat het voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van de visa te verlaten niet afdoende is aangetoond.

Wat betreft de gezinssituatie en familiale banden met het herkomstland bleek supra uit het arrest van het Hof van Justitie reeds dat de gemachtigde ertoe gehouden is een “individueel” onderzoek van de visumaanvraag te verrichten. De Raad moet met verzoekers vaststellen dat de gemachtigde louter heeft gemotiveerd dat het feit dat er nog familieleden zijn in het land van oorsprong *“een algemeen basisgegeven [is] zoals aanwezig in bijna alle dossiers”*. De Raad volgt verzoekers dat dit een algemene en stereotiepe motivering is, die niet afdoende is in het licht van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Het feit dat in vele dossiers nog familiale banden in het herkomstland bestaan, doet in geen geval afbreuk aan de relevantie ervan bij de beoordeling of er redelijke twijfel bestaat dat verzoekers voor het verstrijken van de termijn het grondgebied van de lidstaten gaan verlaten. De motieven van de gemachtigde kunnen bezwaarlijk als een “individueel” onderzoek worden aangenomen, zoals vereist door het Hof van Justitie, wel integendeel. Verzoekers stippen geheel terecht aan dat de Raad reeds in zijn arrest nr. 228 291 van 30 oktober 2019 heeft gesteld dat de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst niet irrelevant is in het kader van de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van de visa te verlaten. De Raad wijst er bovendien op dat dit des te relevant is in casu omdat het administratief dossier ook concrete gegevens bevat over de schoonzoon die zich in Indië bevindt en die door de gemachtigde niet in concreto zijn onderzocht, terwijl hier nochtans reeds door de Raad in de arresten nrs. 218 270 en 228 291 van respectievelijk 14 maart 2019 en 30 oktober 2019 werd op gewezen: *“De Raad herhaalt dat uit de betrokken visumaanvraagformulieren blijkt dat verzoekers bewijsstukken hebben overgemaakt dat hun schoonzoon in India als dokter is tewerkgesteld en dat de verwerende partij over de info beschikt dat dit de echtgenoot is van hun oudste dochter”*. De Raad leest in het administratief dossier onder meer:

“Applicant has sent us following copies of his son-in-law practicing medicine in India:

- 1) Tamil Nadu Medical Council, Chennai certifying that Dr. K.E. is registered as M.D. General Medicine*
 - 2) Bank statement from 01/11/17 – 16/02/2018 of Mr. K.E. amounting to 1354842.73 inr*
- Hard copies have been attached with the file”*

Op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde die relevante gegevens op zorgvuldige wijze in zijn onderzoek heeft betrokken, noch dat zijn motieven dienaangaande afdoende zijn.

De Raad moet op grond van het voorgaande vaststellen dat de gemachtigde niet conform de uitlegging die het Hof van Justitie in het arrest Koushkaki heeft gegeven aan artikel 32, lid 1, b van de Visumcode te werk is gegaan om, rekening houdend met zijn ruime appreciatiebevoegdheid, tot de vaststelling te komen dat er in hoofde van de verzoekers redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van de visa te verlaten.

De Raad volgt verzoekers dat de gemachtigde (opnieuw) geen zorgvuldige afweging heeft gemaakt van de door hen voorgelegde bewijsstukken en er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht in het licht van artikel 32, lid 1, b van de Visumcode. Daarnaast is er eveneens sprake van een manifeste beoordelingsfout wegens kennelijk onredelijk handelen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

De Raad herhaalt dat door verweerder geen nota met opmerkingen werd ingediend.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES